

El 10-N més republicà

«És imperatiu que un partit independentista i republicà quedi com a primera força a Catalunya, superant clarament el PSC del 15»

No és una exageració. Ens trobem davant el que potser seran les eleccions espanyoles més decisives per a Catalunya. El PSOE ha volgut jugar-s'ho al tot o res forçant unes noves eleccions per no haver de dependre dels vots de l'independentisme català a Madrid. I on es presenta amb un programa recentralitzador, aparcant el federalisme retòric que havia abanderat des del 1918, i girant cap a la dreta en força temes d'àmbit econòmic i social per aplanar el seu pacte d'estat amb el PP i C's de ser necessari.

Totes les enquestes fiables indiquen que l'única força independentista capaç de guanyar les eleccions a casa nostra és ERC. Perquè el duel català es dirimirà entre Esquerra Republicana i el PSC-PSOE, que aglutinarà bona part del vot unionista.

Que ERC s'imposi el proper diumenge vol dir, d'una banda, parar els peus al socialisme que ha renegat del seu catalanisme i plurinacionalitat fundacionals per abraçar el jacobinisme espanyolista que li dicten des de Ferraz. De l'altra, també és garantir que els republicans siguin els àrbitres del Congrés de Diputats, on un *gobierno de izquierdas* a Espanya només serà possible si PSOE i UP accepten l'amnistia pels presos i exiliats polítics, i l'obertura d'un diàleg sense restriccions amb Catalunya, també per fer efectiu un referèndum acordat.

Alguns estudis apunten fins i tot que ERC podria fer un doble sorpasso al conjunt de l'estat: arribar a superar en vots a Más País i -atenció- en escons a Ciudadanos. Això esdevindria un revés immens per aquells que han volgut dividir i enfrontar la societat catalana per raó de llengua i origen. Quina gran satisfacció seria derrotar democràticament, a les urnes, aquells que han estat còmplices de la repressió, i que tant han insultat i humiliat les i els nostres empresonats i detinguts polítics!

Un altre factor positiu seria que el conjunt dels partits independentistes catalans sumessin la majoria dels vots i escons en joc a Catalunya. La demoscòpia apunta que la CUP podria entrar al Congrés a costa de Junts x Catalunya, que experimenta un retrocés degut en part a les baralles internes entre les diverses famílies postconvergentes a l'hora de confeccionar les llistes electorals.

Però sobretot pels seus incomprensibles pactes amb la pitjor versió del PSC -la més espanyolista i defensora del 155- a un munt de consells comarcals i ajuntaments, a més de regalar als socialistes la tercera institució catalana: la Diputació de Barcelona. Tots aquests acords sociovergens, destinats a mantenir un grapat d'engrunes de poder local, i que prioritzen més els interessos de partit que els del país, no han estat entesos per una gran part del seu electorat sobiranista.

Davant aquesta situació és imperatiu que un partit independentista i republicà quedi com a primera força a Catalunya, superant clarament el PSC del 155. Sense menystenir cap altres sigles, cal reconèixer però que l'única candidatura patriòtica que pot assolir aquesta fita és la d'ERC que encapçala Gabriel Rufián. En aquesta llista és on caldria concentrar el vot útil el 10-N per tal que la veu dialogant, però incansable i ferma, que exigirà Llibertat, Amnistia i Independència se senti amb implacable serenitat i màxima contundència a Madrid.